Чом ти, о, сину вроди і краси,
Лише на себе тратиш долі дар?
А як ти борг природі віддаси?
Хіба забувся, що вона — лихвар?

Навіщо ти так ревно бережеш
Те, що віддати маєш без торгів?
І чом неситим скнарою живеш,
Одержавши багатство від батьків?

Ведеш ти із самим собою торг
І дуриш ти себе самого сам —
Що скажеш ти природі про свій борг,
Як прийде час прощатися з життям?

Ти сам своїй красі втинаєш шлях,
А їй би жити й жити у віках.

Переклад С. Караванського